



KAPITOLA 4

Příští ráno jsem přišel na snídani s teplou bundou a batohem a položil jsem si je vedle sebe.

„Kam se chystáš?“ řekla mamka.

„Ven.“

„To pochybuju. Po včerejšku nikam nejdeš.“

„Ale mami...“

„Dneska dopoledne jedeme do města,“ řekla mamka a nalila mi čaj. „Tatínek musí vyzvednout krmení pro ovce a já musím nakoupit.“

„Zůstanu doma,“ řekl jsem. „Je tu Graham.“

„Ten ještě spí. Pojedeš s námi,“ prohlásila matka.

„To není fér,“ řekl jsem a praštil lžící o misku.

Tatka se na mě podíval přes okraj novin a povzdechl si. „Potřebuju, aby se někdo postaral o ta dvě jehňata. Náhradní matka o ně včera večer neprojevila zájem. Musíme je krmit z lahve, než jim najdu jinou matku.“

„Postarám se o ně,“ nabídl jsem se. „Nechci jet do města.“

Máti se na tátu zamračila a pak se obrátila na mě. „No, stejně bys mi jenom překážel. Můžeš tu zůstat, když slíbíš, že nepůjdeš daleko od farmy.“

„Slibuju,“ řekl jsem, ale pod stolem jsem držel palce, aby to vyšlo.

Stál jsem u dřezu, míchal pro jehňata mléko v prášku do džbánu teplé vody a oknem jsem sledoval, jak mamka s tátou odjíždějí. Nalil jsem mléko do dvou vymytých lahví, zastrčil jsem si je pod bundu, popadl batoh a vyrazil k přístřešku. Jehňata už bečela hlady, když jsem vešel dovnitř, takže za chvíli byly lahve prázdné a jehňata začala ožvykovat cípy mojí bundy. Zaslechl jsem ze dvora túrování traktoru. Jestli mě Graham uvidí, budu mu muset pomáhat celý den. Raději jsem odložil lahve do kyblíku u dveří a vypadl z přístřešku zadní stěnou, kde byla uvolněná prkna.

Vzduch byl chladný a ostrý. V noci pořádně zapršelo, takže se slunce zrcadlilo v loužích. Vyrazil jsem zadem přes kopec a k jezeru.

Iona na mě čekala.

„Tak jsi přece přišel,“ prohodila.

Stáli jsme na místě, kde jsem ji včera začal stopovat lesem podle otisků nohou.

Let, Iris, let

„Jaké je teda to tajemství?“

„Uvidíš,“ řekla Iona.

„Doufám, že bude stát za to,“ prohlásil jsem.

Iona se otočila a vydala se do lesa.

Borovice tady pomalu ustupovaly dubům, břízám a třešním ptáčnicím. Myslel jsem si, že znám území naší farmy do posledního kouta. Vyrostl jsem tady. Všude možně jsme stavěli s Robem a Euanem bunkry. Tahle cesta mezi stromy ale vypadala jinak než ty naše.

Iona se zastavila na kraji paseky. Ležely tady na slunci obrovské balvany seřazené do velikého kruhu. Opřel jsem se o jeden a utrl z něj kus vlhkého mechu. Odhalený kámen zasvítíl na ostrém jarním slunci. Napadlo mě, že tady se kdysi mohli scházet dávní válečníci, skotští králové.

Iona si položila prst na rty, abych byl zticha a zašeptala: „Vílí kameny.“

„Vílí kameny!“ řekl jsem. „To jsi mě táhla až sem, jen abys mi ukázala tyhle kameny?“

Iona se zachichotala. „Pš! Copak ty nevěříš na víly, Callume?“

„Jdu domů,“ odsekl jsem a zamračil se na ni.

Iona se opřela o kmen stromu. Zdálo se mi, že potlačuje smích. Poklepala rukou na kůru a zeptala se mě: „Umíš šplhat po stromech?“

Podíval jsem se nahoru. Byl to starý dub, do kterého před pár lety uhodil blesk. Rozštípnutý kmen vypadal

proti obloze jako klikatá jizva. Na nejnižší větve se nedalo ze země dosáhnout, kůra kmene byla mokrá a porostlá lišejníkem.

„Vyšplhat tady na to?“ odsekl jsem. „Jasně že umím.“

Iona skopla boty a zasunula prsty rukou i nohou do prasklinek v kůře. Vmžiku se vytáhla do úžlabí větví.

„Tak lezeš?“

Zkusil jsem obejmout kmen, zkusil jsem se zachytit nohama na výstupcích kůry, ale pokaždé jsem sklouzl. Podíval jsem se nahoru, ale Iona zmizela v horních větvích.

„Iono!“ zavolal jsem. K nohám mi spadl konec tlustého zauzlovaného lana. S jeho pomocí jsem se vyšplhal po kmeni a pak jsem lezl dál až na přirozenou plošinu tvořenou vodorovnými větvemi. Bylo to jako nějaká tajná pevnost. Ze země sem nebylo vidět. Iona sem vynesla staré bedny a udělala z nich sedátka, pak tu byly plechovky a všelijaké krabice a v dutině kmene balancovala lampa s krytem proti větru. Přes úzký pruh jezera byly vidět hory a za nimi nekonečná modrá obloha.

„To je skvělý,“ vydechl jsem. „Fakt skvělý.“

„Pšššš, musíš být zticha,“ sykla Iona. Vytáhla z dutiny plátěný pytel a vysypala z něj deku, staré kožené pouzdro a sušenky.

„Slibuju, že o tomhle nikomu neřeknu,“ zašeptal jsem.

Iona mi hodila sušenku a přemohla smích. „Tohle není žádný tajemství, ty blbečku. To je daleko lepší, milionkrát lepší než tohle.“

Let, Iris, let

Nacpal jsem si sušenku do pusy. „A co je to teda?“

Ukázala na skupinku borovic, které rostly na ostrůvku nedaleko břehu. Vysoké holé kmeny byly zakončené korunou větví rozrostlých do stran a pokrytých hustým jehličím. Naše bedničková platforma ležela na úrovni vrcholků borovic.

„Co je na tom tak zvláštního?“ zeptal jsem se.

„Podívej se pořádně, Callume,“ řekla Iona. „Koukej!“

Pořád jsem nic neviděl, i když na něco ukazovala. Na nejvyšších větvích ležela nějaká hromada, něco jako vyplavené dříví, které zůstane po odlivu na pláži.

Něco se tam hýbalo. Někdo tam zastrkoval větve. Nebyla to jen tak ledajaká hromada tyček a větví. Někdo z nich něco stavěl.

A pak jsem ho uviděl.

Uviděl jsem tajemství skryté v našem údolí. Nikdo jiný o něm nevěděl. Ani máma, ani táta, ani Graham nebo Rob nebo Euan.

Jen já a Iona.

„Úžasný, že jo?“ zašeptala Iona.

Mlčky jsem přikývl.

Neměl jsem slov.